

ВІЙНА ПОТРЕБУЄ ШВИДКИХ РІШЕНЬ: ЯК ПОЛТАВСЬКИЙ ВОЛОНТЕР ПЕРЕДАВ ІНСУЛІН ДО СУМ, КОЛИ ЗЕЛЕНИЙ КОРИДОР НЕ ВІДКРИЛИ

У п'ятницю 11 березня мав відкритися зелений коридор із Полтави до Сум. Для евакуації людей відправили майже 30 автобусів. Один із них завантажили гуманітарною допомогою: медикаментами, паливом, павербанками, дитячими підгузниками та іншими речами першої необхідності. Координував доставку гуманітарної допомоги полтавський волонтер Тарас. Однак того дня доїхати до сумчан конвою не вдалося.

Окупанти не дали зеленого коридору для конвою на Суми, тож автобуси залишилися на ночівлю у Лохвиці. Але якщо водії могли чекати до ранку, то інсулін, що везли — потребує особливих умов зберігання, яким не дуже сприяли погодні умови.

«Препарат потребує температури зберігання від +2 до +10°C. Був високий ризик, що ліки зіпсуються. Проте можливості української волонтерської мережі практично безмежні: протягом буквально години-двох вдалося знайти глобинських волонтерів-екстремалів, які своїм ходом на мікроавтобусі також доставляли „гуманітарку“ в Суми. Набили їхній бусик доверху найнеобхіднішим, зокрема інсуліном — дуже виручили. Так вдалося оперативно доставити всю партію», — розповідає Тарас.

Наступного дня дістатися до гарячої точки автобусам все ж вдалося — зелений коридор до Сум запрацював. Гуманітарку вивантажили на складі в

центрі міста, людей вивезли у напрямку до Полтави. День паузи дав можливість підвезти з Полтави до автобусів додатковий гуманітарний вантаж, замовлений безпосередньо сумчанами, зокрема наднеобхідні паливо та хіміотерапію — швидкість та ефективність роботи сьогоднішнього волонтерського руху можна легко порівняти із бізнес-процесами в успішній корпорації.

«Це війна, щодня виникає купа нестандартних ситуацій, в яких необхідно швидко знаходити рішення, як от з інсуліном», — говорить волонтер.

Тарас, так він попросив себе назвати, — волонтер-координатор. Його задачі дуже різні, об'єднані хіба що менеджерськими навичками: координація вивозу людей з гарячих точок, доставка гуманітарних вантажів, постачання матеріалів на воєнні об'єкти, організація робочої сили. Він, як і тисячі інших волонтерів, несе службу в тилу не менш важливу, ніж наші військові на передовій. Просить не розповідати про нього, щоб рідні не хвилювалися. Адже вони не знають, що хлопець їздить в гарячі точки.

Єдність полтавських волонтерів захоплює та додає сил для боротьби — перемога неодмінно буде за нами! Слава Україні! Героям Слава!

Анастасія ДОБРЯК